

Nr. 27
5. juli 1990
Kr. 16,00

ALT *for damerne*

INTERVIEW
SØS/FENGER-
MERE HÅRD
I FILTEN

NYT
"MÅNEDENS
MAND"-
VI KLÆ'R
HAM PÅ-
OG AF

16 SIDER
**SKØNNE
HJEM**

HUSET PÅ DEN GRÆSKE Ø
VILLAEN VED DEN DANSKE KYST
STORBYLEJLIGHEDEN

KØB ELLER SY
OVERALLS I NY FORKLÆDNING

BUDAPEST
DEN NYE BYERNES BY

5 701418 000020

ARTIKLER

Interview: Søs Fenger	4
Kort om ALT	8
Hat må der til	20
På abortferie i Danmark	26
Min by – Budapest	50
Cleopatra – sexdronning i cølibat	60
En samurai ved navn Hansen	70
30 års krisen	95

MODE

Smæk et modehit på	12
Månedens mand	18
Hat må der til	20

BOLIG

3 dejlige boliger ...	34
-----------------------	----

ROMAN

Prinsessen III	30
---------------------	----

HÅNDARBEJDE

Sy: Overalls	54
Ugens ALT-design	89

SUNDHED/ SKØNHED

Skønne sommertips	64
ALT om dig	66

UGENS MAD OG GÆSTER

Havemad i juli	80
Drinks – de er iskolde!	84
ALT-mad til hele ugen	86

I HVERT NUMMER

Ide-siderne	72
Spørgekassen	76
Horoskop	91
ALT i næste uge ...	92
Læserservice	94

Udenrigskorrespondent **MICHAEL KUTTNER**

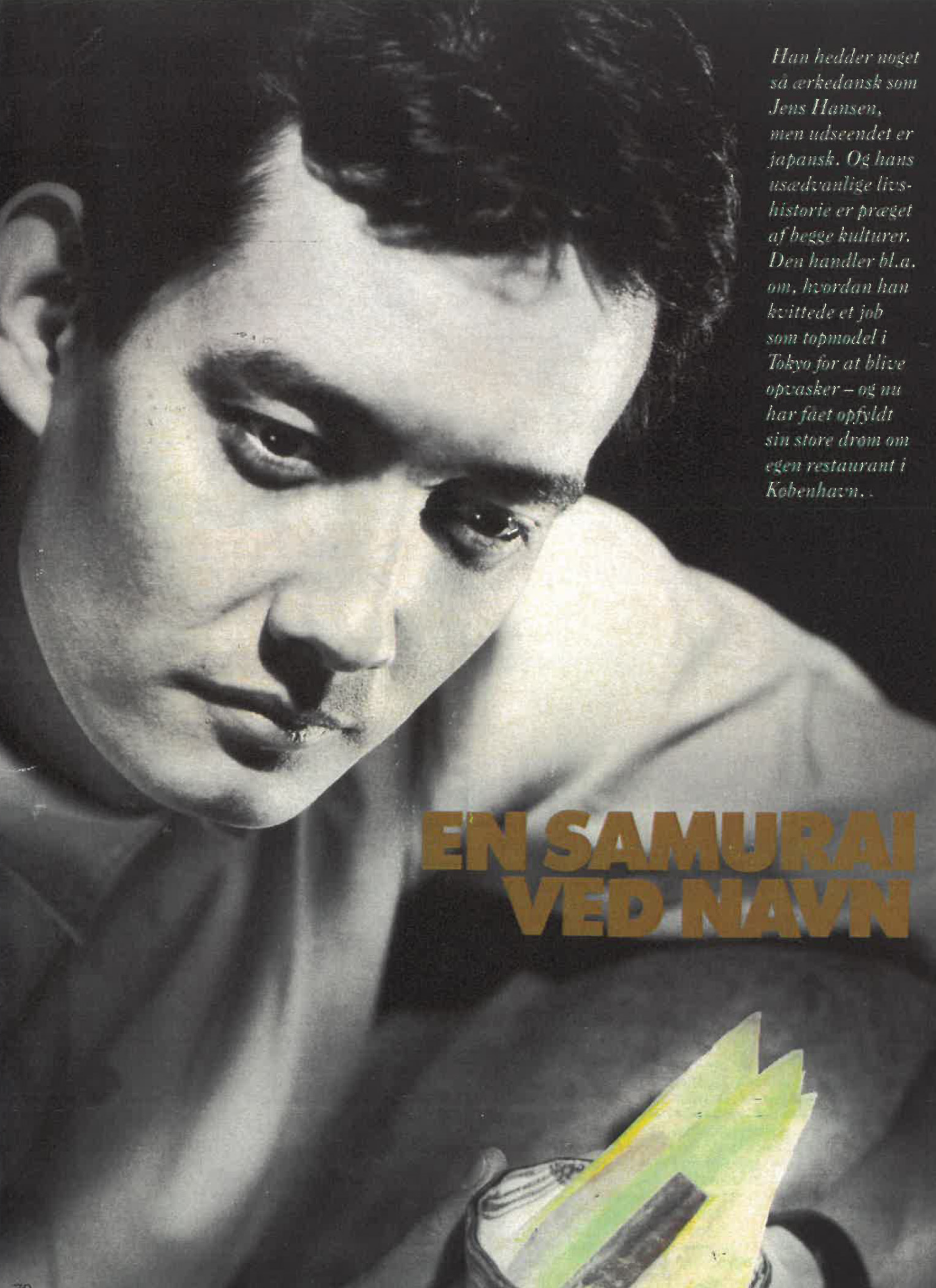
har siden sidste forår boet i Budapest og arbejdet free-lance for Berlingske Tidende og Weekendavisen. Når den 37-årige kosmopolit, der bl.a. har en fortid som free-lance'r i Irland, valgte Budapest, skyldes det dels, at den ligger centralt, når man

skal dække hele Østeuropa, dels at den både er smuk og munter. I serien fra Østeuropas hovedstæder fortæller Michael Kuttner på side 50-53 om sit Budapest, bl.a. om de mange cafeer. Her har Miklos Szabo fotograferet ham på Gerbaud, nok Central-europas smukkeste ungdoms-café.

ANNA DALSGAARD, 28 år, har selv levet med den stærke indflydelse, religionen har på hele det færøske samfund. Og dermed på kvindernes forhold, som hun beskriver i ALT-reportagen „På abortferie i Danmark“. Anna Dalgaard er nemlig født og opvokset i Torshavn, men flyttede til Danmark for at uddanne sig til journalist. Nu har hun slået sig ned her med mand og barn.

Chefredaktør: Hanne Høiberg (ansv.). Mode- og boligredaktør: Helle Østergaard. Fiktionsredaktør: Ebba Eilertzen. Madredaktør: Kirsten Hansen. Håndarbejdsredaktør: Gitte Bonfils. Layoutchef: Wiggle Gjødese. Marketingchef: Lars Østergaard. Annoncechef: Lone Bentzen. For manuskripter m.v., der indsendes uopfordret, kan bladet ikke påtage sig noget ansvar. Udlån eller udlejning af bladet i erhvervsøjemed er ikke tilladt. Udgivet og trykt af Gutenberg Bladene A/S, Vognmørgade 11, 1148 København K. Tlf. 33 15 19 25. Abonnement: lokal 529.

Han hedder noget så ærkedansk som Jens Hansen, men udseendet er japansk. Og hans usædvanlige livshistorie er præget af begge kulturer. Den handler bl.a. om, hvordan han kvittede et job som topmodel i Tokyo for at blive opvasker – og nu har fået opfyldt sin store drøm om egen restaurant i København...

EN SAMURAI VED NAVN

Der er ikke noget at sige til, at der gik et sus gennem tilskuerne, da „Årets Model“ blev bedt om at indfinde sig på scenen i Tokyo i 1986. Japan er nemlig et af de mest indbringende steder at være model, og med titlen er man selvskrævet til jobs for en række store kunder som bl.a. Coca-Cola og Ford. „Mr. Hansen on stage“, blev der sagt. Og dansk/japanske Jens indfandt sig høfligt i rampelyset. Der var gang i fotografernes blitz, og mandskabet fra de store, japanske TV-selskaber myldrede omkring den dengang 26-årige Hansen, da han tog mikrofonen:

– Jeg takker mange gange for prisen og den ære, der følger med. Men jeg må desværre meddele jer, at jeg holder op som model. Jeg har fået job som opvasker på en „Yakitori“-restaurant...

Nede i salen holdt publikum vejret. Og der var så stille, at det ville have larmet højlydt, hvis nogen havde tabt en hårmål.

Kunderne, agenterne og journalisterne var der straks: „Ta' det nu roligt! Du er jo bare fuld... eller hva'?", „Mener du virkelig det?“, „Gå nu hjem og sov på det.“...

Jens tog hjem. Men næste dag var meldingen den samme: Millioner? Ellers tak! Han SKULLE være opvasker...

EN PÅ KASSEN

Jens Hansen havde ikke slået hovedet, men derimod havde han taget en beslutning. Han ville ikke længere være model – han ville have sin egen restaurant, og i det forløbne år

HANSEN

havde han derfor taget en japansk EFG-uddannelse som kok. Derefter skulle han i gang med den praktiske del af uddannelsen, og på enhver japansk restaurant må man begynde helt fra bunden.

Jens valgte at specialisere sig inden for den kogekunst, der hedder „Yakitori“ – grillede kød-, grønsags- og kyllingeretter, som oprindeligt er udviklet af samuraiene. Og den uddannelse tog to år.

I Japan er det ikke særligt fint at være „Yakitori“-kok, fordi man anser den slags mad for fattigmandskost, og Jens Hansens japanske mor var derfor ikke synderlig begejstret for sin

søns valg. Hun havde hellere set, at Jens var blevet „Kaiseki“-kok, hvilket japanerne finder meget finere. Til gengæld tager det 13 år at blive „Kaiseki“-kok – et år for hver ret. Og det mente Jens, at hans liv var for kort til.

I stedet indskrev han sig til tusinder af timer med hænderne i opvaskevand, et par på kassen, når han gjorde noget galt – og andre ingredienser af den benhårde, japanske arbejdsmoral, der fulgte med.

I dag, fire år efter, har Jens så fået sin egen restaurant, „Nanbantei“ i Møntergade i København. Og bortset fra lussingerne og andre traditioner af samme kategori er arbejdsmoralen stadig den samme.

DRØMME PÅ JAPANSK

Arbejdstiden hedder f.eks. ni morgen til midnat, men Jens Hansen føler ikke, han går glip af noget af den grund. Som fast model for så berømte japanske designere som Issey Miyake og Kenzo fik han lysten til det vilde champagneliv styret.

Når restauranten lukker klokken 24, går han direkte hjem til et varmt bad og japansk yoga. For man er nødt til at holde sig i form, hvis fysikken skal holde til de hårde arbejdstider, mener han.

De japanske skikke har han fået med sig hjemmefra, hvor hans mor holdt liv i traditionerne, uanset om adressen var Horbelev på Falster, Afrika eller Bangladesh. Jens' far arbejdede for Danida, og familien har altid været på farten rundt omkring på kloden.

Det var Jens' egen beslutning at læse japansk, og de otte år, han tilbragte i Japan, var uden den nærmeste familie. Opholdet har gjort ham mere japansk end dansk, men selv om han drømmer på japansk, har han samtidig en solid dansk tankegang på nogle områder.

NAIVITET EN DYD

For eksempel har han det svært med, at „det i Japan er en dyd at være naiv“, hvis man er kvinde, så den side hos de japanske veninder blev han hurtigt træet af.

Alt er overladt til manden, når man går i byen. Lige fra at

仕事から解放された、自分たちの大人の時間には、
できるだけ、だわりを持たおしやれが素敵！

beslutte, hvor man går hen, til at tage sig af betalingen. Diskoteker og andre forlystelser åbner allerede klokken 16 – for stævnmøder skal være afsluttet senest ved 21-tiden. Alting er rykket frem på grund af den stramme moralkodeks, som forældrene håndhæver strengt.

En overgang havde Jens en japansk forlovet, men da han kom i lære som „Yakitori“-kok – og pigens forældre heller ikke kunne godkende hans skolegang på Nykøbing Katedralskole – måtte hun en dag meddele ham, at hendes forældre havde besluttet, at hun ikke kunne gifte sig med ham. Hjertesorgen blev overvundet af den danske snusfornuft, der sagde, at når man kunne være så åndssvag, kunne det også være det samme. Men også Jens' holdning til andre japanske oplevelser er dansk.

For eksempel var han en gang til en japansk julefrokost sammen med sin onkel, der er direktør for et stort japansk foretagende. Og da han i al elskværdighed bukkede for en af direktørens ansatte – som var væsentligt lavere – kom han uheldigvis til at gokke hagen ned i hovedet på ham.

Den stakkels mand begyndte til Jens' store forvirring at undskylde mange gange. Men da Jens ikke ville høre tale om, at en anden undskyldte for hans fædæse, blev han irriteret af sin onkel med beskeden: „Det skal han gøre, når du er min nevø“.

KNOKLE TIL DE 40

Hvad Jens imidlertid godt kan lide ved den japanske arbejdsmoral er, at det altid er direktøren, der har ansvaret. Og også på andre områder går han ind for rene linier.

Da der f.eks. skulle bestilles træ hjem til gulvet i hans restaurant, krævede han et certifikat fra leverandøren, hvorpå der stod, at for hvert træ, der var fældet til formålet, blev der plantet et nyt.

Leverandøren var mælløs, men Jens fik det, som han ville have det. Det gør han for det meste, så formentlig kommer den plan, han har for sit liv, til at holde stik. Den siger: Knokle indtil de 40 og så rejse resten af livet. For når verden har syv vidundere, kan man jo ikke lægge sig til at dø, før man har mødt dem alle. I hvert fald ikke, når man hedder Jens. Med efternavnet Hansen. □